8 november 2026 : Wijsheid 6,12-16 en Mattheus 25,1-13

Jezus spreekt vaak in parabels. In heel gewone dingen ziet hij iets bijzonders. Een boer die zaad zaait. Hoe knechten de wijngaard van hun heer beheren.
Hoe zaad in de grond sterft en nieuw leven geeft.
Vandaag horen we een parabel over een bruiloft.
Niet die van Kana, maar die van de tien bruidsmeisjes. Om die parabel te begrijpen moet je eerst iets weten over een joodse bruiloft in die tijd.
Als een meisje en een jongen willen trouwen is dat geen privézaak.
Het gaat om betrekkingen tussen twee families. Het meisje trekt in in de familie van haar bruidegom. Maar – dat is niet vervelend bedoeld – een vrouw onderhouden kost geld. Daarom moet er een bruidsschat betaald worden.
En daar moet de bruidegom over onderhandelen met zijn schoonvader.
Die onderhandelingen kunnen lang duren. Tot 's avonds laat.
Pas als die afgelopen zijn kan het feest beginnen.
De bruid zit vol spanning te wachten in feestzaal. Haar vriendinnen zullen de bruidegom gaan afhalen zodra de oproep klinkt: Hij komt er aan!
Jezus maakt deze gewone feestelijke gebeurtenis tot een bijzonder verhaal.
Jezus ziet in de bruiloft een beeld van de verbintenis van God en zijn volk;
een verbintenis die ondanks alle strubbelingen tussen partners duurzaam is.
De bruid heeft tien vriendinnen gevraagd om haar toekomstige man af te halen.
Vijf meisje zijn wijs en vijf meisjes zijn dwaas. Of beter onnadenkend.
Waarom zijn er eigenlijk twee groepen van meisjes?
Er is weleens gedacht aan: wijze christenen en onnadenkende Joden;
of ook aan wijze christenen en onwetende mensen zonder geloof; of:
maar dat mag helemaal niet: wijze katholieken en dwalende protestanten.
Het is meer de vraag: waar sta jij zelf?
Ben je een wijs iemand die bewust en nadenkend leeft of ben je iemand die onverschillig om wat erom je heen gebeurt, een zorgeloos leven leidt?
De wijze meisjes hadden naast hun fakkel ook een kruikje olie mee genomen;

zij hadden vooruit gekeken en zich goed voorbereid op de lange duur.
De onnadenkende meisjes liet het erop aankomen.
Hadden die meisjes niet kunnen delen? Is het niet egoïstisch van de wijze meisjes om die meisjes zonder olie niet met hun olie niet te willen helpen?
Het ligt er maar aan hoe je de olie ziet. Er zijn allerlei voorstellen gedaan wat die olie kan betekenen. De olie is: verlangen naar het feest. Geloven dat het goed komt. Vertrouwen hebben dat de bruidegom jou ziet.
Die olie vlammend houden. Verlangen – geloven- vertrouwen kun je niet overdragen. Niemand kan mijn verlangen naar God verlangen. Niemand kan mijn geloof in God geloven. Niemand kan mijn trouw aan God trouw zijn.
De vraag wat olie betekent is de vraag: hoe verlang ik naar die bruiloft?
Naar het feest waarop God zich aan mensen bindt en ik mij verbind met God? Die band die ik met God heb is uniek. Tussen Hem en mij. De olie is mijn gevoeligheid voor God. Die kan ik niet aan een ander geven of uitlenen.
De parabel zegt dat de bruidegom komt. Midden in de nacht. Dat is toch een rare tijd voor een feest. Bijbels gezien is midden in de nacht de mooiste tijd!
Het donker zal overwonnen worden, en weldra zal het licht stralen.
Jezus wordt volgens het verhaal midden in de nacht geboren.
Met zijn komst in de wereld straalt er een hemels licht over heel de aarde.
In het donker van de Paasnacht wordt de Paaskaars ontstoken. De dood is overwonnen. Het licht van Christus verlicht voortaan heel de wereld.
Midden in de nacht komt de bruidegom om het feest van God en mens te vieren.
Zolang er mensen verlangen naar Gods Aanwezigheid zal het leven een feest zijn.
In deze parabel zegt Jezus: Ik ben als de bruidegom en ik wil met mensen het feest van het leven vieren. Zorg ervoor dat je mee kunt doen! Dat je gevoelig bent voor de liefde, de vrede, de barmhartigheid die ik uit draag.
De belangrijkste zin in het verhaal is de oproep: “Zie, de bruidegom. Gaat erop uit. Hem tegemoet.” Die oproep klinkt tot op vandaag door.

Als gelovigen worden we uitgedaagd wakkere mensen te zijn. Laten we niet zitten te dommelen in deze nacht van deze wereld. Laten we niet denken: het duurt mijn tijd wel. Dat is onnadenkend en dwaas. Laten wij wijs zijn en het verlangen levend houden naar het feest dat God met ons wil vieren. Daarom:

Zie: speur in het donker van deze angstige, donkere en sombere tijd naar licht. Vertrouw op Christus, ook al duurt het tot middernacht.

Zie of er kansen zijn om je eigen vlammetje te laten schijnen?

Zie wat jijzelf concreet kunt doen om de feestvreugde te vergroten.

De bruidegom! Jezus komt naar ons toe om met ons het feest te beginnen.

Laat zijn boodschap niet tevergeefs klinken. Verwelkom hem in ons midden. Blijf verlangen naar zijn verschijning in onze samenleving. Houd dat verlangen brandend.

Kom. Sta op en neem andere mee. Nodig mensen uit dat Rijk Gods een plek te geven in het sociale, economische en politieke handelen. Het Rijk Gods is een bron van licht in de donkere crisissen die we zelf veroorzaken.

Ga hem tegemoet. Geloof het , zegt het evangelie, God is onderweg naar ons toe. Ga dan de weg die God je wijst en je zult Hem vinden. Let op dat je geen doodlopende wegen kiest. Richt je voeten op de weg naar shalom: naar vrede , welzijn en geluk voor allen.

Zou de deur van de feestzaal echt op slot gaan als wij te laat aan komen?

Wil Hij ons dan echt niet meer kennen? Gods vergevingsgezindheid is groter dan al onze fouten. Maar die waarschuwing moeten we wel ernstig nemen: een samenleving die met God en zijn Rijk geen rekening wenst te houden vernietigt zich zelf. Wees wijs en maak je hart gevoelig voor God. Dan wordt het leven goed.

Pastor Tom Buitendijk O.CARM.